

Bir Aşkın Türküsü

– Mecit Aktürk · 12 Temmuz 2022

Aşikârdır heceme her yıl on sekiz Mart'ta
Ruhumdaki depremin sinemde fay kırışı
Ülküsüdür, süsüdür bu kalemin hem, hatta,
Her Türk'ün türküsüdür dinmeyen haykırışı

O/NURDUR ÇANAKKALE'M

Ne sadece bir isim, ne sıradan bir savaş
Hayat-memat arası bir andı Çanakkale
Kara kardıkça mevsim kahrını yavaş yavaş
Gamdı sinede nakkaş; figandı Çanakkale

Kefene bürünürken on binlerce mücahit
Belliydi hangi parçam hangi çakala ait
Churchill'in hayaline hezeyanları şahit
Esarete müsait virandı (!) Çanakkale

Ne kurulan pusuydu, ne ölüm uykusuydu
İstiklâline zincir yegâne korkusuydu...
"Söz konusu vatandı", ilâhî ülküsüydü
Bir aşkın türküsüydü; Turan'dı Çanakkale

Atlas beze şan veren namusumdur biline!
Herkes sahip olmalı söz söylerken diline!
Hâince bakan gözler girince menziline
Benzi solan geline emandı Çanakkale

Kaderi kaderimdi, kederi gönül sızım
Fersiz gözlere muttur, umuttur ay yıldızım
Âtiye giden yolda kesildiğinde hızım
İlâhî sefer yazım; fermandı Çanakkale

Kin olup göze batan ne ulusun oymağı
Ne bağı, ne ormanı; ne de coşkun ırmağı

Dert, semâya uzanan o şehadet parmağı!
İslam'la olan bağı! Ezandı Çanakkale!

İsbat günü gelince mezalime direncin
Asra mühür gerekir, hırçın sulara perçin
Ülküsü türküsüne güfte olan Türk için
Belliydi bedel niçin; vatandı Çanakkale

Kırılırken kilidi sînede kafeslerin
Adresi şehadetti kalan son nefeslerin
Resûlünü arayan sayısız Enes'lerin
Hasreti haykırdığı îmandı Çanakkale!

Tıynetiydi Haçlı'nın; toslamadan duvara
İstila sanatına (!) veremiyordu ara...
Boğazın sularını sıkınca muhasara
"Tek diş"li canavara isyandı Çanakkale!

Çınarın kaderinde mevsim vakt-i hüzüdü
Bir hüznün ki ödülü asırlar boyu üdü
Toprak,bağrına düşen Mehmed'imle övündü
Gazele has bir gündü; hazandı Çanakkale!

Yıldızdı her Mehmed'im; aşkına şahit aydı
"Bir hilâlin uğruna" yanmayı şeref saydı
İşte o yüzden o gün binlerce yıldız kaydı
Fırtına, kasırgaydı; borandı Çanakkale

Dengini arasa da sancağıma saldıran
Ne Varna'ydı bu savaş, ne Mohaç, ne Çaldıran
El Mucip'ti müntakim; -ol deyince- olduran!
Hakkı tutup kaldıran Kur'andı Çanakkale

Fıtratında olsa da insanın sendelemek
Gâye düşmemek ise, irade, azim gerek
Her musibet imtihan, zafer "inanmak" demek
Boşa değildi emek; ihsandı Çanakkale

Gedik açsa da rüzgâr o gün kale bendinde

Yasaktı milletime ye'se yem olmak dinde
Mehmed'imın coştuğu meydanların indinde
Fırtına dindiğinde destandı Çanakkale

Destan vakti gelince züldür kaleme tehir
Kazıdı dimağlara îman neye muktedir
Kaçarken yedi düvel ne köy vardı, ne şehir
Boğaz... akarsu... nehir; al kandı Çanakkale

Dinmedikçe mazlumun dilindeki feryâdı
İhtardır zalimlere on sekiz Mart'ın yâdı
Bir tarih ki, manası Bedir'in diğer adı
Yılmadı, yıkılmadı; dayandı Çanakkale

Bilirim ki; Rahmân'ın emrine oldukça râm
Türküme hüzün beste, Türk'üme uyku haram
Her adı anıldıkça gururla atar buram
Mazluma düğün... bayram; unvandı Çanakkale

Arkadaş! Bu vatana bedel ödendi canla
Aç oku tarihini, vazifen neymiş anla!
Ecdadın can verirken uğrunda heyecanla
Baştan başa al kanla boyandı Çanakkale

Arzın güvertesinde O'ydu Kadir-i Mutlak
Yırtılan perdelerin ardındaki sırra bak!
Kıyamet ertesinde kıyâm ederken şafak
En güvenli sığınak, limandı Çanakkale!

Ne zaman deme dursa talihin en karası
Ve yansa esaretten yüreklerin yarası
Bir Şimal Yıldızı'dır, yöndür nurlu çırası
Umuttur hatırası; gümandı Çanakkale!

Destan yazan ırkımsa sormam neden haçlı lâl
Kıskançlık sebebidir göklerin süsü hilâl
Selâm Seyit Ali'ler, selam Mustafa Kemal!
Bir dehanın doğduğu zamandı Çanakkale!

Mecit Aktürk

*